

дейно единия добре обхвана другия, дигна го малко, разлюлѣ го и го тръшна наземи. Падналия се сгромоли на гърбъ. Победата бѣше пълна. Буря отъ смѣхъ разтърси публиката. Необуздало удобрение и възторгъ се разнесе. Победителя направи темане (поздравъ) на зрителитѣ. Той сияеше.

По тоя начинъ се бориха и другитѣ двойки. Редъ дойде Бекиръ да се бори съ победителитѣ. На бързо единъ следъ другъ той ги натръшка на земята като малки кученца, надви ги и ги унижи. Следъ това скръсти ржце на гърди и бавно тръгна по периферията на кржга, като изглеждаше зрителитѣ. Всички го ублажаваха и не снимаха очи отъ него. Тѣй трѣба да се е чувствувалъ и Голиятъ преди да срещне Давида.

Като дойде до Найдена, стрелна го съ погледъ и презрително му продума:

— Хей гяуръ! Защо ти е далъ Аллаха тая снага? Или я пазишъ, за да нахранишъ нѣкога съ нея псетата? Я ела тука да те опитамъ.

— Не умѣя, аго, да се боря, — отвърна Найдень полусмиснатото и свѣнливо.

— Тебе думамъ, ела къмъ мене, доде не си изялъ нѣкоя и друга плѣсница.

Найдень стоеше неподвиженъ и смутенъ отъ тая нечакана неволя. Сбутаха го българитѣ уплашени и му продумаха:

Върви, бе Найдене, щомъ те вика агата.

А той се още бавѣше.

— Кипна Бекиръ, доближи Найдена и го изтегли грубо, като му изтърси една турска псувня.

— Хайде сега! Искамъ да се боря съ тебе.

— Не зная чалъмитѣ, аго. Съ пехливани не съмъ се борилъ.

— Азъ ще ти покажа, свиньо гяурска.

Бекиръ имаше едно желание: да покаже на гяуритѣ, че никой отъ тѣхъ нѣма право да израсне тѣй стройно и